

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Anden Sæssion.

17de Møde.

Bredagen den 1ste November.

(Forts.)

Mourier (fortsat): Dog nei, der er eet herhen hørende Tilfælde, med Hensyn til hvilket Udfæstet ikke tier, thi der bestemmes i § 22, sidste Passus, at, naar Communesfogden har, for udiøist Overhørigheid mod hans Befalinger, dicteret Nogen en Mulkt af indtil 5 Rbd., kan en saadan Kjendelse indankes for Landshøvdingen. Jeg behøver ikke at bemærke, at netop denne enkelte Bestemmelse er saaledes stillet, at Tvivlen med Hensyn til alle øvrige Tilfælde netop herved forstærkes. Der kunde endnu ved Udfæstets Enkeltheder være meget at bemærke, men jeg tør ikke længere gjøre Krav paa Forsamlingens Opmærksomhed. Der er især eet Punkt, hvorom jeg meget kunde have ønsket at udtale mig, nemlig Betingelserne for Balgbarheden, navnlig med Hensyn til de høiere Communerraad eller Landdagene; naar jeg imidlertid kun tillader mig at antyde dette, saa er det, fordi jeg i Hovedsagen troer at kunne henholde mig til det, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Balgfreds (Monrad) derom igaar yttrede.

Jeg troer saaledes idetmindste nogenlunde at have begrundet den Mening, som jeg allerede forrige Gang, Sagen var for, tillod mig at antyde, at nemlig det foreliggende Udfæst ikke frembyder noget brugbart Grundlag for et Lovarbejde. Jeg kan ikke betragte dette Udfæst anderledes end som en Skizze, og, jeg tillader mig at sige det, en løs Skizze til en Communallov; det er en Ramme, hvori en Communallov mulig kunde indfattes, men Rammen er sandelig noget uheldig, og jeg mener, at Thinget hverken skal eller tør befatte sig med at udfylde den. Dog skal jeg ikke dømme om

de Grunde, der maatte have bevæget den ærede Forslagsstiller til ved denne Leilighed at gjøre Brug af sit Initiativ. Men, det er overalt en egen Sag med dette Initiativ; det er en stor og vigtig Rettighed for Thinget, som vistnok ikke bør ligge ubenyttet, men jeg troer, at Initiativet bør anvendes med forstandig Begrænsning, og dertil regner jeg væsentlig det, at Thingets enkelte Medlemmer eller en enkelt Side af Thinget ikke lettelig bør befatte sig med at bruge Initiativet ved Reformer af saadan Vigtighed og af saa indgribende Natur som den, hvorom her er Spørgsmaal.

Her er det Regjeringen, der har at tage Initiativet, og, hvis jeg skulde kunne finde det rigtigt, at Lovforslag her fremkom fra Thingets Side, maatte det være, naar vi ei kunde have Tillid til, at Regjeringen kunde eller vilde fremme Reformen; men jeg mener, at vi tør fortrøste os til, at Regjeringen baade kan og vil det (Nei!). Jeg har for min Deel ingen Tvivl, og jeg vil kun bede bemærket, at, naar Regjeringen skal fremkomme med Forslag til en ny Communallovgivning, møder der andre Vanskeligheder og er der ganske andre Overveielser at anstille, end naar een eller anden Privat vil henkaste et saadant Lovforslag, som ikke just behøver at være værdiløst, fordi det maa erkjendes at være meget langt fra at tilfredsstille. Jeg kan kun tilføie, at for mig er det foreliggende Udfæst en Grundvold, paa hvilken jeg antager, at vi under ingen Omstændigheder bør bygge videre.

B. Christensen: Ja, jeg tænker, at enhver vil vide, at det ikke har kunnet forekomme mig synderligt overraskende, at begge de to ærede Rigsdagsmænd, der nylig have udtalt sig, have saa stærkt som det vel var muligt brudt Staven over det foreliggende Forslag; det har som sagt ikke overrasket mig, men